

„До Португалия и обратно”- ЕСЕ

Нека започнем със самото начало. Преди да се качим в автобуса, който ни отведе към София, вълнението беше доста голямо. Стигнахме неусетно. Настаниха ни в хотела и времето сякаш летеше. В три през нощта тръгнахме към летището. Първото ми пътуване със самолет, да, наистина бях доста развълнувана. Така или иначе моментът настъпи и излетяхме. Беше доста приятно и забавно. Стигнахме в Брюксел. Летището беше огромно, трябваше да чакаме цели два часа до втория полет, но аз лично не ги усетих.

Второто излитане не беше чак толкова вълнуващо, понеже тръпката от първия път отшумя. Пристигнахме живи и здрави в този така невероятен град, а именно Порто. Посрещна ни помощник - директорът на училището. Радвам се, че имах честта да се запозная с толкова позитивен, организиран, мил и добър човек. Първото място на което ни заведоха бе старинния МакДоналдс на Порто, съвременно място с многогодишна история, което приготвя вкусна храна. Обядвахме и излязохме навън. На улицата стоеше жив паметник, свързан с португалската история, който забавляваше минувачите. Посмяхме се и починахме от пътуването, след което дойде време за малката разходка около Порто, един от най-красивите градове, които някога съм посещавала. Видяхме много красиви катедрали и църкви. Разходихме се по един от мостовете, построени над река Дуеро, свързващи двата града. Едно от местата, което ми направи най-голямо впечатление бе Leopold Valentin. Това място представлява огромна и висока старинна сграда, която разкрива цялата красота на града от най-високата си точка. Запознахме се с италианските деца и с учителките, които ги ръководят. Няма как да пропусна и невероятната Лижиа – Координаторът на Португалия, която доста се бе постарала да си прекараме добре и да обогатим знанията си.

На втория ден станяхме бодри и щастливи. В 8:00 часа автобусът ни чакаше пред хотела, което говори за огромната португалска точност. Предстоеше ни второ посещение на Порто. Бях заредена с положителна емоция, понеже много харесах града и няхах търпение да го посетя отново. След половин-един час вече бяхме там. За съжаление времето не беше много хубаво, но това не ни попречи да се насладим на заобикалящата ни красота. Следващото място, което посетихме беше музея “Serralves”. Там разгледахме много интересна изложба от скулптури, направени от прозорци, интересна стая с лампи, подредени по специфичен начин. Сградата си имаше собствена градина, където се простираха интересни фонтани, храсти, дървета, статуи. След първата разходката се качихме в автобуса. Предстоеше пикник, но лошото време не ни позволи да излезем навън. Обядвахме в автобуса и продължихме разходката си. Следващото място, което посетихме бе кулата Clerigos de Nicolau Nasoni. Изкачвахме се по стълбите около 10 минути, но гледката там горе си заслужаваше...Толкова красива, чак не можеш да се нагледаш. След това посетихме още три катедрали. Най-интересната част от деня бе разходката около устието на река Дуеро и Атлантическия океан с корабче. Мога да кажа, че това бе любимата ми част от пътуването. Българи, италианци и португалци се забавлявахме заедно. Ние изпяхме песента „Една българска роза“, а след това те пяха техни традиционни песни. Излязохме навън, започнахме да танцуваме, сприятелихме се някои от португалските момичета, снимахме се, пяхме. Изобщо не се съобразявахме с това, че вали и че ще ни намокри дъждът и че има вероятност да се разболеем. Беше много вълнуващо и забавно. Денят беше още по-изморителен. След като разходката ни с корабче приключи се качихме в автобуса. Вече бе дошло време да се прибираме към градчето, в което щеше да прекараме следващите

си дни - S.Marthino do Campo. Пристигнахме, прибрахме се в хотела, взехме си душ и вечеряхме. Отново бяхме толкова изморени, че щом подушихме възглавниците веднага заспахме...

На третия ден се събудих отпочинала, сигурно защото си мислех, че денят няма да е толкова натоварен. Закусихме и се отправихме към училището. Е, вече беше време да посетим мястото, за което всъщност сме дошли, защото все пак пътуваме с учебно-образователна цел. Щом слязохме от автобуса и настъпихме прага на училището, аз лично се чувствах като супер-звезда. Всички ученици те наблюдават, обсъждат те, някои дори се запознаха с нас още от първия ден, което говори, че са отворени към света. Разведоха ни из училището. Честно да си призная не очаквах да е толкова модернизирано, чисто, с прекрасен персонал и огромен физкултурен салон, понеже на снимка не изглеждаше така, но хората са казали – „Не съди книгата по корицата“. Огромно впечатление също така ми направи, че учениците много обичат изкуството, дори имат специални часове, в които изработват различни неща, шият и преправят дрехи, които даряват с благотворителна цел и всичко това е строго организирано и всички членове на училището участват. Също така се впечатлих и от огромната колекция от моливи и малки скулптури, изработени от моливи, които директорът събирал от различните държави, които посещавал през годините. Разгледахме някои от класните стаи и дойде време за обяд. Обядвахме и се отправихме към една голяма зала, в която се провеждаше курса по португалски. Раздадоха ни учебници, тетрадки, помагала, тефтери, химикал и моливи, с които се учеше и запомняше толкова лесно. В края на часа ни раздадоха баджове с червени и жълти цветя. Българи-жълти, а италианци-червени. Разделиха ни на шест групи, според цветето на баджа и съответно всяка група щеше да посещава часове на другия ден. Учебното ни време свърши и следваше посещение на градчето на Лижиа-Santo Tirso. Когато пристигнахме там посетихме няколко катедрали, заведоха ни в много красив парк – Parc de Rabada, преминахме по един от най-дългите мостове в градчето, след това се отправихме към кметството, където ни предстоеше среща с кмета. Поговорихме си, кметът ни приветства подобаващо и получихме интересни подаръци, свързани със Santo Tirso.

На четвъртия ден закусихме и се отправихме към училището. Прекарахме час и половина курс по португалски, след което имаше малка закуска. Хапнахме по едно-две парчета от вкусния кекс, който ни бяха приготвили, заредихме се със сила и след това следваше посещение на часовете по групи. Първият час, който посети нашата група бе часа по изобразително изкуство. Беше доста интересен час, понеже начина на преподаване е по-различен от нашия и просто ти е интересно, задаваш си въпроси като : - Какво ли ще се случи ако?.. ; -Дали?.. ; -Защо? ... и т.н. Следващият час, който посетихме бе часа по физика и астрономия. Там опитно ни показаха и обясниха парниковия ефект, показаха ни огромната лаборатория и оборудването, с което е снабдено училището. Разговоряхме на английски език и бяхме много компетентни и в часа по физика, понеже системата е такава, че материала, който учат те сега ние го изучавахме миналата година. Това ни зареди с доза самочувствие и вече започнахме да се чувстваме комфортно. След часовете ни заведоха във физкултурния салон. Там ни учиха, как да играем тенис на корт и стигнах до извода, че съм изключително добра в това, колкото и да не ми се вярваше, а след това стреляхме с лък. Никога не бях стреляла с лък, изисква се много прецизност и точност, но мога да кажа, че се справих. След този дълъг ден посетихме още няколко катедрали и църкви в Sao Marthino do Campo. Научих толкова много за Португалия. Просто това е една от държавите, които ценят и се гордеят с историята си и мисля, че това малко или много ни накара да осъзнаем, че същността на чуждото признание е в това, колко тачиш и обичаш своето и родното!

Стигнахме и до частта с последния ден – най-дългият, изморителен и същевременно забавен ден. Сутринта протече както обичайно със закуска, топъл чай и курс по португалски, всъщност това беше последния, интресен и интерактивен курс. Следваше малка закуска и дълъг ден, облят в посещения и интересни моменти. Посетихме един от най-големите португалски градове-Guimaraes. Градът също имаше богата и специфична история. Посетихме един огромен парк, образуван от големи каменни образувания, които преди хиляди години са били част от планина, разрушена при земетресение. Първата забележителност беше църквата Penha, построена в памет на Santa Marinha. След това стигнахме до най-високата точка на парка, където се насладихме на една прекрасна гледка. Следваше вкусен обяд в центъра на парка. Следващото посещение бе на старинния замък Chateau. След като ни разведоха из него следваше разходка с лифт. Очарователно... Да видиш всичко това от окото на лифт – незабравимо. Върнахме се в градчето и ни разходиха по улиците му. Също толкова голямо впечатление ми направи това, че хората са запазили старинния вид на сградите си, въпреки че са модернизирани отвътре. Смея да твърдя, че този ден ми хареса най-много, но нека преминем към най-забавната част, а именно Интернационалната вечер. Привечер се върнахме в училището, където ни бе подготвена интересна програма. Учениците пяха, танцуваха, играха, рецитираха стихотворения, но също така и ние се включихме с традиционна българска песен. Италианците също не останаха неподготвени и те ни изненадаха с чудесно изпълнение. Дойде момента да получим своите сертификати за участие в мобилността и участие в курса по португалски. Всичко беше много хубаво, яденето беше превъзходно, а десерта мммм.... Такива вкусотии не бяхме виждали. А на края на вечерта танцувахме, пяхме и се забавлявахме до късно. Беше чудесно! Но както е казано всичко хубаво си има своя край. На другия ден щеше да си тръгваме, но така или иначе ме бе налегнала носталгията към родното, към семейството и към близките ми. Вече нямах търпение да се прибера и да прегърна всички, които ми липсваха, а да не говорим и за това, че сестра ми се роди в мое отсъствие. Точно заради това исках да се прибера най-много. Нямах търпение да я прегърна. Все пак най-хубавата част от едно пътуване си остава завръщането и това да знаеш, че си липсвал на някого и този някого те чака с нетърпение да се завърнеш ... Преживях толкова много положителни емоции и моменти, които не могат да се опишат, те трябва да се преживеят.

Пожелавам го на всички!

Изказвам благодарности на г-жа Райка Славчева – Координатор на България, на г-жа Денка Николова и г-жа Лиляна Камбова, които се грижиха за нас.

Изготвил: Симона Будева